

Сингсакер

На път за Фемюндсмарка*, февруари 2016 г.

– Какво би казал, ако ти кажа, че не съм влюбена в теб? – попита Фелиша, седнала отпред в колата при Сингсакер, наклони глава и го погледна над книгата, която четеше: „Последното изгаряне на вещици в Трондхайм“ от Елен Алм.

Той се вгледа в снежинките, които падаха върху предното стъкло, без да знае какво да отговори. Опитва да се пошегува:

– Това философски въпрос ли е?

– Така мисля.

– Тогава бих се зарадвал – каза той, при което и двамата се засмяха. Вече се чувстваха толкова сигурни във връзката си.

– Трябва да ми обясниш – подкани го Фелиша, прес-трувайки се на обидена.

– Мисля, че има две причини, поради които хората остават заедно – започна той. – Фактът, че са влюбени един в друг, е лесната и мимолетна причина; това не трае вечно. Другата е приятелството. Така че, ако не си влюбена в мен, но все пак все още сме заедно, мога да стигна единствено до заключението, че това се дължи на приятелска привързаност.

– Какво му е толкова хубавото на приятелството?

– Всичко, свързано с него, е хубаво.

---

* Фемюндсмарка – норвежки национален парк. Б.пр

– Това не е ли ужасяващо скучна причина двама души да са заедно?

– Напротив. Питай когото поискаш: приятелството изобщо не е скучно.

– Зависи с кого си, приятел – настоя Фелиша. – А и знаеш, че се шегувах... за онова, че не съм влюбена в теб.

– Хем се шегувахте, хем не.

– Може би влюбването идва и си отива.

– Надявам се да намина довечера – каза той и се усмихна.

Бяха минали шест години, откакто бяха оперирали Уд Сингсакер, главен инспектор от полицейския участък в Трондхайм, от мозъчен тумор. Показаха се паметни години – нямаше съмнение в това. Тогава беше на петдесет и шест. Мислеше да остане на служба, докато не стигне пенсионната възраст за главен инспектор, т.е. шейсет. Човек би си помислил, че мозъчен тумор би го отказал от тази амбиция и че би се пенсионирал още щом оздравее, но се бе случило тъкмо обратното: скоро щеше да навърши шейсет и две и продължаваше да работи. След операцията бе разследвал и решил много от най-заплетените случаи в кариерата си, като убийствата с палимпсестите* през 2010 г., отсичането на глави в Стринхайм през 2011 г., а и да не говорим за странното убийство на плагиата в Ранхайм през 2013 г. Всяка от последните две години му се беше наложило да подава молба, за да продължи да работи.

Истината бе, че никога досега не се бе чувствал по-добре. След операцията лекарите му бяха дали най-мно-

---

* Палимпсест – древен ръкопис, чийто оригинален текст е премахнат чрез търкане или промиване, а след това листът е използван за друг, нов текст. Б. пр.

го десет години живот, а вече ги беше преполовил и симптомите на болестта му отшумяваха. Може би единственият сериозен признак на мозъчно увреждане, който му бе останал, бе надеждата. През годината, в която работеше в Хуртен, се запозна с един колега, който четеше Аристотел, Платон и древните философи. Той често казваше, че лудостта на боговете е най-опасна. Сингсакер беше започнал да вярва, че е съвсем здрав; че ще доживее някъде до осемдесет и осем и ще види как двегодишната му дъщеря пораства и как косата на жена му, която беше почти трийсет години по-млада от него, посивява. Само от време навреме осъзнаваше, че това е твърде дръзка мечта, от която можеше да загуби много.

Умълчаха се за известно време, заслушани в равномерното бръмчене на двигателя и звука от плъзгащите се по твърдия сняг гуми. Едно от нещата, които Сингсакер харесваше най-много у Фелиша, бе, че можеха да водят такива разговори без заплашителна нотка, за разлика от предишния му брак.

Бяха се отпавили към пустошта. Ферагсдамбюа беше една от хижите под наем на Статсуг* и се намираще във вътрешността на Фемюндсмарка. Бяха задминали Рьорус, след което бяха продължили на юг, а сега търсеха паркинга на окръжен път № 702.

– Не мислиш ли, че караме твърде дълго? – попита Фелиша. – Да проверя ли къде сме на телефона си?

Сингсакер едновременно се ядоса и осъзна, че предложението е разумно, което влоши положението още повече.

– Как може да сме го пропуснали? – попита той.

---

* Статсуг – норвежко държавно предприятие, отговорно за управлението на държавни горски и планински недвижими имоти. Б. пр.

– Вали много силно. Мислех само да...
– Дори и осакатеният ми мозък мисли по-бързо от iPhone.

– Значи ще покараме още малко – отстъпи Фелиша.
– Какво е усещането? – попита Синсакер.

– За кое?

– Да не си с нея.

– Странно е. Отдавна не сме били само двамата.

– И преди ни се е случвало.

– Но не и откакто се роди тя. Почти съм забравила живота си преди Ане. Осъзнаваш ли, че за първи път наемаме бавачка за цял уикенд?

– Сири ще се грижи добре за нея. Анне и Линея само ще се тъпчат със сладки цял уикенд.

– Странно е.

– Ще е хубаво.

– Ето... Ето го! – извика тя изведнъж.

Той спря твърде рязко и колата поднесе няколко метра, докато накрая не си махна крака от педала и не си възвърна контрола над автомобила. Натисна спирачката бясно няколко пъти и успя да спре точно пред тесния, висок път, който бяха проправили в снега за колите. Имаше табела с надпис *Ходален*. Бяха стигнали до паркинга.

Чакаше ги един мъж със снегоход, както се бяха разбрали по телефона. Шел Бюне изглеждаше почти на деветдесет и носеше шапка ушанка и зимен скип от Блокледер.

– Сингсакер? – попита той, щом излязоха от колата.

Инспекторът кимна.

– Що за време – отбеляза Фелиша и вдигна ципа на шушляковото си яке.

– О, сега е хладно, още не сме стигнали до минус 20 – отвърна Бюне и се засмя. – Само почакайте да се стъмни.

– Надявам се там горе да има много дърва за горене – вметна Сингсакер.

– Лично донесох още миналата седмица – увери го Бюне.

Започнаха да товарят багажа в ремаркетото на снегохода.

– Нямате ли ски? – попита Бюне.

– Фелиша е американка – отговори Сингсакер, убеден, че това обяснява всичко.

– Не се ли научихте да карате ски, след като се преместихте в Норвегия?

– Съсредоточих се върху езика – отвърна Фелиша.

– При всички случаи говорите добре норвежки – похвали я Бюне.

– Живея тук от шест години, но учителят ми по ски не изгаря от желание да ме учи да ходя със ски – добави Фелиша и се усмихна.

– Хижата се намира на половин миля* от пътя – обясни Бюне, – а мобилното покритие е слабо.

– Предишната ми наемателка излезе да походи със ски преди обяд и забрави да мине да ми върне ключа, преди да си тръгне. Случва се все по-често. Този ми е последният, пазете го.

Бюне връчи на Сингсакер ключ, закачен за еленско копито.

– Как мислите да излизате на разходка без ски?

– Имаме снегоходки – обясни инспекторът.

– Обзалагам се, че много ще се топлите край печката – вметна Бюне.

– В ремаркетото ли да се качим? – попита Фелиша весело.

Мъжът кимна и опъна две еленови кожи върху пода и багажа, след което те се качиха и потеглиха през гората.

---

* Една норвежка миля се равнява на 10 км. Б. пр.

Беше навалил толкова много сняг, че му се наложи да прокарва нова пътека. Стъмваше се и луната се показа над върховете на дърветата заедно с първите звезди.

Щом стигнаха до вратата на хижата, Бюне направи обратен завой и застана с предницата на снегохода към къщата, а после им помогна да разтоварят багажа.

– Тук горе ще сте съвсем сами, а без ски има доста да ходите до пътя, но аз ще дойда да ви взема в неделя в три, както се разбрахме. В случай на нужда ви съветвам да вземете един телефон и да се качите на онзи връх – там ще намерите покритие, ако имате късмет.

Посочи нагоре по течението на реката към един хребет наблизо.

– Големи хора сме, ще се справим – отсече Сингсакер, след което двамата с Фелиша наблюдаваха как Бюне се качва на снегохода и следва пътеката, която сам беше прокарал, обратно към цивилизацията.

Погледнаха надолу към замръзналата река, окъпана в сребриста лунна светлина. На сайта на хижата пишеше, че трябвало да пробият дупка в нея, за да се снабдят с вода.

– Да влезем ли да запалим печката? – попита Сингсакер.

В широкия коридор имаше три врати, две от които бяха отворени и водеха до спални с койки. Третата беше затворена. Според снимката, която бе видял Сингсакер на сайта, водеше до главната стая: хол с кухненски кът, маса, кресла, няколко легла и най-важното нещо в момента – печката.

Остави чантата си в коридора. Установи, че температурата в хижата не се различава особено от тази навън, отвори вратата и застина с ръка на дръжката, вгледан в стаята. Всичко беше като на снимката, с изключение на едно нещо: от гредите по диагонал от огромната печка висеше труп.